

CLUB»VERDER

TEAM
EENZAAMHEID

'Je voelt je net een hond die uitgelaten wordt'

'Ik was bij mijn derde werkgever service-monteur. Ik reed heel Nederland door. 's Ochtend vroeg weg, 's avonds laat thuis. Daar ben ik ziek geworden. Ik had constant pijn in mijn rechterzij. Omdat het een lichte pijn was dacht ik: dat gaat wel over. Ik heb misschien iets zwaars getild. Maar het hield dag in dag uit aan. Toen de pijn bleef ben ik toch maar naar de huisarts gegaan. Bloed prikken. Daar bleek al snel wat er aan de hand was: darmkanker. Er volgde een operatie en daarna chemotherapie.

Ik ben nu twee jaar thuis. Dat is vreselijk voor iemand die niet gewend is thuis te zitten. Je hebt het gevoel dat je niks waard bent. Ik vind nutteloos thuis zitten eigenlijk nog erger dan ziek zijn. Maar ik kan niks meer. Die chemotherapie heeft

mij gesloopt. Lichamelijk en geestelijk. Die behandelingen hebben nog veel meer kapot gemaakt. Daarna heb ik ook nog mijn heup gebroken. Ik wacht nu op een prothese. Dus ik kan nu echt helemaal niets meer.

Ja, naar buiten met mijn vrouw of met een familielid. Dat is het wel. Maar je voelt je net een hond die uitgelaten wordt. Mijn geest doet het nog wel, maar ik heb geen bezigheden. En je kunt je verstand niet op nul zetten. Dus ga je denken. Piekeren. Je zoekt een schuldige. Maar wie is er nou schuldig?

Mijn vrouw werkt drie dagen in de week. Soms komt er een broer of een neef langs. Dan gaan ze boodschappen doen en nemen ze mij ook mee.

*Elke buurt
een betere buurt*

Dat is het wel. Eigenlijk bouw je een gevangenis in je eigen huis. Dat je geestelijk alleen bent, vind ik nog het moeilijkste van alles. Je bent jezelf kwijt zonder mensen om je heen. Je kunt het niet uitleggen, niemand hoort je.

's Morgens ben ik om acht uur, half negen wakker. Dan neem je koffie, je zet de tv aan. Maar in de ochtend heb je alleen van die vrouwenprogramma's op tv. Toen ik nog werkte was ik altijd blij wanneer het vakantie was. Eindelijk dat boek een keer uitlezen. Ik probeerde me dan altijd te verplaatsen in een van de hoofdpersonen. Maar lezen kan ik niet meer. Ik zie wel letters, maar ik heb problemen met mijn concentratie. Hetzelfde met tv kijken. Je ogen kijken maar je ziet niks. Zo gaat het dag in dag uit. Het enige wat ik heb zijn twee dagen dagbesteding. Dat heeft het buurtteam voor mij geregeld.

Zolang je werkt heb je inkomsten. Maar na twee jaar werkloosheid ga je flink zakken in inkomsten, en je uitgaven blijven hetzelfde. Je moet daar je leven op aanpassen. Ik kan niet even naar de bioscoop, want daar heb ik inkomsten voor nodig. Ik kan niet van een vriend verwachten dat hij altijd mijn koffie betaalt op een terrasje. Ook die situatie dwingt je om alleen te zijn. Al zou ik maar één keer in de maand met mijn vrouw en gezin een broodje shoarma kunnen gaan eten.

Je doet bijna niks. En dan ga je aan de ergste dingen denken. Wat ben ik eigenlijk nog waard? Je levert niks op. Je produceert niks. Je bent mensen alleen maar tot last. Dan is de vraag: hoe lang wil je anderen nog tot last zijn? Iedereen heeft zijn eigen leven, zijn eigen planning. Je kunt niet elke keer blijven bedelen: kun je me daarheen brengen, kun je me daar vandaan halen? Hoe lang slik je dat? Ik weet het niet.

Ik wil mijn verhaal ook niet aan anderen vertellen. Als ik blij was deelde ik het met iedereen. Nu het minder goed gaat deel ik het met niemand. Ik ben bang om anderen pijn te doen. Wat heb ik eraan dat mijn kinderen zien dat hun vader zoveel pijn en verdriet heeft? Als ik het vertel, doe ik niks anders dan hen de pijn geven. Dat doe je niet. Je wilt de mensen die je lief hebt geen pijn doen.'

Erol Karadavut (1965) is werkloos geworden door ziekte en komt bijna niet meer de deur uit, ook doordat hij geen netwerk heeft.

Dit verhaal is aangeleverd door Aynur Topkaya. Generalist bij Buurtteam Utrecht

